

хубавъ конь. А него време Бунала яздѣше коне като лъвовѣ. По-късно, като се позамогна, той си отвори кръчма въ едно село, купи ниви въ друго, въ трето — отвори още една кръчма, за по-малкия си синъ. Сега той обикаляше тия три села, все на конь. Пакъ яздѣше хубави коне, но бѣше понатежалъ, пѣкъ и много взе да пие, затуй приучваше конетѣ си на своя си табихетъ: препѣнѣше ли се коньтъ и паднѣше на колѣнетѣ си, не ставаше, докато Бунала не слѣзѣше отъ него. Ако пѣкъ самъ Бунала изгубѣше равновесие и се струполѣше отъ седлото, коньтъ се спираше като закованъ и Бунала можеше да откачи крака си, ако е останалъ въ зенгията. Ако пѣкъ паднѣше на земята и, както често се случваше, заспѣше тамъ, коньтъ стоеше при него като куче и не мърдаше. Когато Бунала се отбиеше въ нѣкоя кръчма, той не вързваше коня си — той го довеждаше само до нѣкой плетъ или до нѣкой дуваръ и пушаше юздитѣ му. Коньтъ вече си оставаше тамъ.

Отъ една година насамъ Бунала остави работата на синоветѣ си, а той дойде въ града да гледа старинитѣ си. Конѣ вече не държеше, но за конѣ мислѣше винаги. Цѣлъ часъ той ходи сега изъ пазаря, гледа ту тѣзъ, ту онѣзъ конѣ, безъ да забележи, че и него самия го следятъ любопитни очи. Селянитѣ, пѣкъ и селянцитѣ, се пообръщаха и се заглеждаха